

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2010, č. j. OAM-313/ZA-06-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2011, č. j. 56 Az 106/2010 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2011, č. j. 56 Az 106/2010 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Tím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný vyšel z toho, že stěžovatel v průběhu řízení neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Krajský soud se pak s hodnocením věci žalovaným ztotožnil.

Stěžovatel uvádí, že jeho kasační stížnost obsahuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel tedy polemizuje s právním hodnocením věci, namítá vady řízení před správním orgánem a poukazuje také na nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel přicestoval na území ČR v roce 2005 ve věku 13 let a od té doby zde žije se svou matkou, která tu má povolen trvalý pobyt. Stěžovatel je plně integrován do české společnosti, kazašským jazykem prakticky nehovoří, rusky jen s obtížemi. V ČR se soustavně připravuje na budoucí povolání a má zde přítelkyni, naopak se zemí jeho původu ho nepojí žádné sociální ani ekonomické vazby. V roce 2009 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let; s ohledem na tehdejší věk stěžovatele byla účinnost rozhodnutí odložena na okamžik dosažení zletilosti. Za stávající situace tak stěžovatel nemůže svou situaci řešit v režimu jiných předpisů než zákona o azylu. Správní vyhoštění mu přitom bylo uloženo v době, kdy jeho matka zařizovala administrativní záležitosti v domovské zemi a opomněla mezitím stěžovateli zařídit prodloužení povolení k pobytu v ČR. Stěžovatel se tedy domnívá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatel dále namítá, že ani v řízení před krajským soudem ani v řízení před správním orgánem nebylo dostatečně přihlédnuto ke všem skutečnostem, které byly v průběhu řízení uváděny. V tomto ohledu rozhodnutí žalovaného i napadenému rozsudku krajského soudu vytýká nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvádí, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Do stěžovatelova práva na rodinný život nebude neudělením mezinárodní ochrany zasaženo, neboť mu není upřeno, aby žil spolu se svou matkou, na které je existenčně závislý – oba mohou pobývat v místě, kde jim bude umožněn legální pobyt, což nemusí být nutně území České republiky. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) musel zabývat její přijatelností, tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a tedy je přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, www.nssoud.cz, kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. Tak tomu je i v daném případě, a proto je kasační stížnost přijatelná.

Poté, co byla kasační stížnost shledána přijatelnou, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat zde uvedenými důvody, přičemž důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Žalovaný pochybil, pokud se nezabýval v případě posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu možností aplikace dalších ustanovení zákona o azylu. Tuto právní otázku sjednotil rozšířený senát ve svém rozhodnutí ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS. Zde je uvedeno, že zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu.

Z rozhodnutí žalovaného v dané věci přitom plyne, že se těmito otázkami nezabýval v plné míře. Zatímco argumentaci ve vztahu k ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu lze v rozhodnutí nalézt, není nikterak odůvodněno, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. V tomto ohledu tedy žalovaný ve svém rozhodnutí pochybil.

Z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 7 Azs 79/2009, www.nssoud.cz, vyplývá, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. V posuzované věci stěžovatel v žalobě (str. 3) brojil proti tomu, že rozhodnutí neobsahuje odůvodnění z hlediska posouzení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu (v této souvislosti lze poznamenat, že judikatura akceptovala určitý nižší standard požadavků na přesnost vyjádření žalobního bodu, pokud jde o řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany – viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Azs 10/2009 - 61, www.nssoud.cz, přihlížející i k tomu, že žalobci jsou cizinci handicapovaní jazykovou bariérou). Tato žalobní námitka tedy byla vznesena důvodně, přičemž krajský soud pochybil, pokud se s ní dostatečně nevypořádal. Jde přitom o pochybení, k němuž by Nejvyšší správní soud musel přihlížet *ex offo* (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Z důvodů shora uvedených Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu